

# Kitab Daniel - Nomer Sangang Puluh Sanga

Dina-dina Pungkasan lan Pengadilané Allah: Mbabar Pamawasing Nubuat

Jeff Pippenger

2024-02-29

“Tiyang-tiyang ing wekasaning jaman” nggambarake pawartos bab kabukane pangadilan ana ing gerakane malaékat kang kapisan, lan ana ing gerakane malaékat kang katelu, diumumake panutupaning pangadilan. Ing “wekasaning jaman” umaté Allah biyèn lan saiki diangkat kanggo martakaké pangadilané Allah, nanging supaya dadi utusaning pangadilané Allah, kowé kudu mangertèni pangadilan iku. Sawijining ciri pokok Adventisme Laodikia, becik golongan kang sinau dhuwur utawa golongan kang ora sinau, yaiku yèn wong-wong mau ora mangertèni pangadilané Allah. Kabèh para nabi luwih mligi ngarahaké pawartané marang wekasaning jaman tinimbang marang jaman nalika wong-wong mau urip.

“Sabèn nabi jaman kuna ngandika ora pati kanggo jamané dhéwé tinimbang kanggo jaman kita, saéngga pamedhar wangsité tetep lumaku kanggo kita. ‘Saiki sakehé prakara iki kadadéan marang wong-wong mau minangka tuladha; lan iku katulisan kanggo pepéling kita, kang marang kita pungkasaning jagad wis teka.’ 1 Korinta 10:11.” Selected Messages, buku 3, 338.

Kabeh para nabi padha sarujuk siji lan sijiné, mulané sakabèhé pamedhar wangsité padha ngaturaké gambaran kang padha, lan gambaran iku yaiku bab dina-dina wekasan, yaiku dina-dina pangadilan.

Lan roh-rohé para nabi iku tundhuk marang para nabi. Awit Allah dudu pangriptaing kabingungan, nanging pangriptaing katentreman, kaya déné ing sakehing pasamuwané para suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Yerusalem ing wahyu Ézkiel sing diwiwiti ing pasal wolu iku yaiku pasamuwané Allah, yaiku pasamuwan Advent Dina Pitu Laodikia ing dina-dina wekasan. Pasal wolu lan sanga saka Ézkiel mratélakaké rong golongan wong sing ngabekti ing panutuping pangadilan tumrap griyané Allah. Sawijining golongan dilambangaké déning wong tuwa rong puluh lima sing sujud marang srengéngé, nanging wong-wong sing sesambat lan nangis merga saka sakehing kaluputan nistha sing katindakaké ana ing pasamuwan lan ing nagara, bakal nampa meteréné Allah. Ing pasal sewelas, wahyu Ézkiel nerusaké gambaran paukuman tumrap wong rong puluh lima sing sujud marang srengéngé.

Salajengipun, roh ngetang kula munggah, lan nggawa kula menyang gapura wetan dalemé Pangéran, kang madhep mangetan; lan lah, ana ing lawanging gapura iku wong rong puluh lima cacahé; ana ing antarané wong-wong mau kula weruh Yaazanya bin Azur, lan Pelatya bin Benaya, para panggedhéné bangsa. Panjenengané banjur ngandika marang kula, He anaking manungsa, iki wong-wong kang ngrancang piala, lan maringi pitutur ala ana ing kutha iki: kang padha kandha, Wektuné durung cedhak; ayo padha

yasa omah: kutha iki punika panci, lan kita iki dagingé. Mulané medhara nglawan wong-wong mau, medhara, hé anaking manungsa. Lan Rohing Pangéran tumiba ing dhateng kula, banjur ngandika marang kula, Padha dhawuha; Mangkéné pangandikané Pangéran; Kaya mangkono kowé padha ngandika, hé brayat Israèl: awit Ingsun pirsira prekara-prekara kang munggah ana ing pikiranmu, siji-sijiné. Kowé wis ngakehake wong-wongmu kang mati ing kutha iki, lan dalan-dalané wis kok kebaki wong-wong kang mati. Mulané mangkéné pangandikané Pangéran Yehuwah; Wong-wongmu kang mati, kang wis kok glethakaké ana ing tengahé, iku dagingé, lan kutha iki punika panci: nanging kowé bakal Dakgawa metu saka ing tengahé. Kowé padha wedi marang pedhang; lan Ingsun bakal ndhatengaké pedhang marang kowé, mangkono pangandikané Pangéran Yehuwah. Lan Ingsun bakal nggawa kowé metu saka ing tengahé, lan masrahaké kowé menyang tangané wong-wong manca, sarta bakal ngukum kowé ana ing antaramu. Ezekiel 11:1–9.

Yerusalem dipratelakaké minangka “panci,” lan bangsa ing Yerusalem iku “daging” kang lagi dimasak ana ing panci mau. Pangadilan tumrap wong-wong duraka kang katindakaké déning para malaékat kanthi gaman pangrusaké ana ing tangané, ing wektu panyegelan wong satus patang puluh papat ewu (awit Sister White ngandika yèn panyegelan ing Yézkiel bab sanga iku padha karo panyegelan ing Wahyu bab pitu), ngemu kayektèn yèn wong-wong duraka dibusak saka Yerusalem. Nalika angger-angger Minggu kang enggal bakal rawuh iku dumadi, Yerusalem kasukman bakal karesiki lan kaluhuraké dadi panji ing sadhuwuring sakehing gunung.

Lan bakal kelakon ing dina-dina wekasan, yèn gunung padalemaning Allah bakal diteguhaké ana ing pucuking gunung-gunung, lan bakal diluhuraké ngungkuli bukit-bukit; sarta sakehing bangsa bakal mili marang kono. Lan akèh umat bakal padha lunga lan muni, Ayo, sumangga kita padha munggah menyang gununging Allah, menyang padalemane Gustiné Yakub; lan Panjenengané bakal mulang kita bab dalan-dalané, lan kita bakal lumaku ana ing margi-margi-Né: awit saka Sion angger-angger bakal metu, lan pangandikaning Allah saka Yérusalèm. Yesaya 2:2, 3.

Pamurnèn sing kalakon tumrap Yerusalem nalika hukum Minggu ditegakaké, iku yaiku disingkiraké para Adventis Laodikia, saéngga mung para Adventis Filadelfia kang tetep kari. Struktur korporat légal banjur rampung, amarga pamaréntah Amérika Sarékat iku sawijining badan kang nguwasani tatanan légal sing diadegaké ing taun 1863, lan nalika pamaréntah Amérika Sarékat meksa pangibadah Minggu tumrap nagara, struktur korporat gréja Advent Dina Kaping Pitu mau salah siji kanthi légal dibubaraké, utawa mbokmenawa kanthi légal jenengé diowahi dadi soko sing sajeroning tatanan gréja Advent Minggu.

Nalika para duraka ing Yérusalèm dicopot saka panci godhok déning para malaékat pambinasa, gréja Adventis Laodikia rampung, lan gerakan Filadélfia dadi Yérusalèm rohani kang kaangkat dadi panji. Mikha ngandika marang para wong tuwa, kang déning Yésaya sinebut wong-wong kang ngece, kang nyebut pepadhang dadi pepeteng lan pepeteng dadi pepadhang, lan lumantar sawijining pitakon, mratelakaké yèn para wong tuwa iku kuduné wis mangertèni “pangadilan.” Wong-wong mau kuduné wis mangertèni wektu

panyuwunaning ngarsané marang wong-wong mau.

Lan aku ngandika, “Mugi karsaa mireng, dhuh para kepala Yakub, lan para panggedhene brayat Israèl; apa dudu dadi wajibira kowe padha mangertèni kaadilan? Kowe sengit marang kang becik lan tresna marang kang ala; kowe nguliti kulité umatku lan nyuwek dagingé saka balung-balungé; iya kowe mangan dagingé umatku, lan nguliti kulité saka wong-wong mau; balung-balungé kok pecah-pecah, lan kowe cacah dadi pérangan-pérangan, kaya kanggo ing panci, lan kaya daging ana ing sajroning kawah.” Mikha 3:1-3.

Gusti Allah ngersakaké, lan isih ngersakaké, supaya umat Panjenengané ing dina-dina wekasan “mangertèni paukuman,” lan paukuman iku dudu sawijining gagasan tunggal. Iku sawijining sajarah kang lumaku majeng, ngandhut sawetara unsur lan tandha-tandha pinunjul kang tartamtu. Iku sawijining mangsa kenabian kang wiwit ing taun 1798, lan lumaku terus nganti pungkasaning millennium. Iku loro-loroné, sipat penyelidikan lan eksekutif. Iku kaleksanan marang saben manungsa kang tau urip ing planit bumi iki, lan uga marang para malaékat kang diusir saka swarga. Mangsa-mangsa paukuman iku sawijining pangerten kang hakiki tumrap para setya Gusti Allah ing dina-dina wekasan, amarga wangsulan tumrap pitakonané Mikha yaiku, “nggih, Israèl kudu mangertèni paukuman.”

Yeremia nedahaké yèn para wong tuwa ing Yérusalèm ing dina-dina pungkasan makili puncaking sawijining “murtad kang langgeng,” kaya dene diwakili déning patang turunan pambrontakan kang saya mundhak, kang dilambangaké déning patang kekejeman kang saya mundhak ing Yéheskiel pasal wolu. Yeremia nedahaké yèn para wong tuwa iku kagubed ing spiritualisme, awit “nyembah” “srengéngé, rembulan, lan sakehing bala tentara langit.” Panjenengané nedahaké yèn wong-wong iku bakal “tiba, lan ora tangi manèh,” awit “wong-wong mau wis nampik pangandikané Pangéran.” Kanthi ciri-ciri iki Yeremia nedahaké yèn “bangsa iki ora wanuh marang paukumané Pangéran.”

Nalika samana, mangkono pangandikané Pangéran, balung-balung para ratu Yéhuda, lan balung-balung para pangéranipun, lan balung-balung para imam, lan balung-balung para nabi, lan balung-balung para padunung Yérusalèm, bakal diwetokaké saka kuburan-kuburané; lan iku bakal disebaraké ana ing ngarsané srengéngé, lan rembulan, lan sakehing wadya langit, kang wis padha ditresnani, lan wis padha diladèni, lan kang wus padha ditututi, lan kang wus padha digolèki, lan kang wus padha disujudi déning wong-wong mau; iku ora bakal diklumpukaké, lan ora bakal kasarekaké; iku bakal dadi rereged ana ing lumahing bumi. Lan pati bakal dipilih ngungkuli urip déning sakèhé turahan wong-wong saka kulawarga ala iki sing isih kari, sing isih ana ing sakehing panggonan kang dadi pambuangané wong-wong iku déning Aku, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi. Kajaba iku kowé kudu kandha marang wong-wong mau: Mangkéné pangandikané Pangéran; Apa manawa wong tiba lan ora tangi menèh? apa manawa wong nyimpang lan ora bali menèh? Yagéne bangsa iki, wong Yérusalèm iki, padha mblésèt bali kanthi pambalèkan kang langgeng? Wong-wong iku ngugemi cidra, padha nampik bali. Aku wis mirengaké lan ngrungokaké, nanging wong-wong iku ora ngucap kanthi bener; ora ana wong siji waé kang mratobat saka

durakané, karo muni, Apa kang wis taklakoni? Saben wong mléngos marang lakuné dhéwé, kaya jaran kang mbrastha menyang ing paprangan. Malah manuk bangau ing langit ngerti mangsané kang katetepaké; lan manuk puter lan manuk kuntul lan manuk layang padha nggatèkaké wektu tekane; nanging umat-Ku ora ngerti paukumané Pangéran. Kepriyé kowé bisa kandha: Aku iki wicaksana, lan angger-anggeré Pangéran ana ing aku? Lah, satemené muspra Panjenengané damel iku; kalamé para juru tulis iku muspra. Para wong wicaksana padha kawirangan, padha gumun lan katangkep; lah, wong-wong iku wis nampik pangandikané Pangéran; lan kawicaksanaan apa kang ana ing wong-wong iku? Yérémia 8:1–9.

Ing bab lima, Yérémia nandhesaké manawa wong-wong sing ora wanuh marang paukumané Pangéran iku “bodho.”

Lungaa mrono-mrene lumantar dalan-dalané Yerusalem, lan delengen saiki, lan ngertènana, lan golèkana ana ing alun-aluné, manawa kowé bisa nemu wong siji, manawa ana siji waé sing nindakaké kaadilan, sing ngupaya kayektèn; lan Aku bakal ngapura kutha iki. Lan sanadyan wong-wong mau padha kandha, “Mungguhing Pangeran gesang”; satemené padha sumpah goroh. Dhuh Pangeran, apa mripat Paduka ora marang kayektèn? Paduka wis nggebugi wong-wong mau, nanging padha ora sedhih; Paduka wis numpes wong-wong mau, nanging padha ora gelem nampani piwulang pangoreksi: padha wis ngataské rainé luwih atos tinimbang watu; padha ora gelem mratobat. Mulane aku kandha, Satemené iki wong-wong miskin; padha bodho: amarga padha ora ngerti dalané Pangeran, utawa paukumané Gusti Allahé. Yeremia 5:1–4.

Ing dina-dina wekasan Adventisme Laodikia, wong-wong sing digambarake minangka para prawan bodho ing pasemon bab sepuluh prawan, kang déning Sister White dipratelakake makili “pengalaman umat Advent,” “ora wanuh marang dalaning Pangeran, utawa marang paukumaning Allahé.” Ing bab salajengipun Yeremia nelakaké yèn “dalan”é Pangeran iku “dalan-dalan kuna,” nanging para Adventis Laodikia sing bodho padha nampik lumaku ana ing kono, utawa ngrungokaké swaraning kalasangka. “Kalasangka” iku minangka lambang paukuman, kang temtu waé ora dingertèni déning para Adventis Laodikia sing bodho.

Mangkene pangandikané Pangéran, “Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, lan nyuwuna bab dalan-dalan kuna, ing endi dalan kang becik iku, lan lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman tumrap nyawamu.” Nanging wong-wong mau padha calathu, “Aku ora gelem lumaku ana ing kono.” Uga Aku wus netepaké para juru-jaga ana ing sadhuwuré kowé, pangandikané, “Rungokna swaraning kalasangka.” Nanging wong-wong mau padha calathu, “Aku ora gelem ngrungokaké.” Mulané rungokna, hé para bangsa, lan sumurupa, hé pasamuwan, apa kang ana ing antarané wong-wong mau. Rungokna, hé bumi: lah, Aku bakal ndhatengaké bilai marang bangsa iki, yaiku wohing pikirané, amarga wong-wong mau ora ngrungokaké pangandikan-Ku, lan tumrap angger-angger-Ku padha nampik iku. Yeremia 6:16–19.

“Piala” kang didhatengaké marang “pasamuwan” sing nampik “ngrungokaké swaraning kalasangka,” lan “mlaku” ing “dalan-dalan kuna,” ing papan ing ngendi “pangaso” saka

udan pungkasan bakal tinemu, kelakon nalika “pasamuwan” “nampik angger-anggeré Panjenengané” ing hukum Minggu sing enggal bakal rawuh.

Panganggon rangkep telu tumrap Élia mratélakaké pakaryan sawijining utusan lan sawijining gerakan ing mangsa pangadilan eksekutif, kang diwiwiti nalika hukum Minggu sing enggal bakal teka iku wiwit lumaku. Sing raket gegandhèngané karo panganggon rangkep telu tumrap Élia yaiku panganggon rangkep telu tumrap utusan kang nyawisaké dalam kanggo Utusan Prejanjian. Panganggon rangkep telu tumrap utusan kang nyawisaké dalam iku ngenali sawijining pakaryan déning sawijining utusan lan sawijining gerakan ing mangsa pangadilan investigatif. Utusan kang nyawisaké dalam, lan Élia, iku panganggon rangkep telu kang raket gegandhèngan, kaya déné panganggon rangkep telu tumrap Roma karo panganggon rangkep telu tumrap tibané Babul, nanging padha nduwèni béda-béda wigati kang ana gandhèng cenenge karo pangadilané Gusti Allah.

Panganggone Élia kaping telu lan panganggone utusan kaping telu sing nyawisake dalam tumrap Sang Utusaning Prajanjian iku ana gegayutane karo rong pakaryan pangadilan kang béda, kang katindakaké déning Gusti Allah lumantar utusan pilihané lan lumantar gerakan kang nyawiji karo pekabarane sang utusan. Rong pakaryan iku ana gegayutane karo rong mangsa pangadilan kang béda, sanadyan ana tumpang-tindih ing antarané pralambang-pralambang mau.

Pakaryaning Élia kaping telu lan pungkasan iku gegayutan karo pangadilan eksekutif tumrap pasamuhan telung rangkep saka Babil modern, lan pakaryaning utusan kang nyawisake dalam iku gegayutan karo pangadilan panlitèn lan panyucekan umaté Gusti Allah. Malakhi pasal telu dipunwiwiti nganggo ayat pungkasan saka pasal loro.

Kowé wis ngelakake Pangéran kanthi tembung-tembungmu. Nanging kowé padha kandha, “Ing bab apa aku wis ngelakake Panjenengané?” Nalika kowé padha kandha, “Sabèn wong sing nglakoni piala iku becik ana ing ngarsané Pangéran, lan Panjenengané rena marang wong-wong mau”; utawa, “Ana ing ngendi Allah kang ngukum kanthi adil?” Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalam ana ing ngarsa-Ku; lan Pangéran kang kokgoleki iku bakal dumadakan rawuh ing Padalemané; ya iku Utusaning prejanjian, kang koksenengi. Lah, Panjenengané bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéran semesta alam. Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawuhé? Lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengané miyos? Awit Panjenengané iku kaya geni pangresiki, lan kaya sabuné tukang ngumbah; lan Panjenengané bakal lenggah kaya wong kang ngresiki lan nyucekaké slaka; Panjenengané bakal nyucekaké para putrané Lèwi lan ngresiki wong-wong mau kaya mas lan slaka, supaya padha nyaosaké kurban marang Pangéran kanthi kabeneran. Sawisé iku, kurbané Yehuda lan Yérusalèm bakal dadi karsa tumrap Pangéran, kaya ing jaman kuna lan kaya ing taun-taun biyèn. Maleakhi 2:17–3:4.

Ing dina-dina wekasan, miturut paseksèné Malakhi, Allah wis kesel déning Adventisme Laodikia sing tetep nyekel pambrontakan taun 1888. Pambrontakan taun 1888 iku dipralambangaké déning pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram, lan pasulayan doktrinal

ing pambrontakané Korah iku ngenani apa wong-wong sing nglakoni piala isih bener ana ing ngarsané Pangéran.

Saiki Korah, putrané Izhar, putrané Kehat, putrané Lèwi, sarta Datan lan Abiram, para putra Éliab, lan On, putrané Pélet, para turuné Ruben, padha nglumpukaké wong-wong; lan padha tangi ngadhep Musa, bebarengan karo sawenèh saka bani Israèl, rong atus sèket para panggedhé pasamuwan, wong-wong kang misuwur ana ing satengahé pasamuwan, wong-wong kang duwe asmane gedhé; lan padha nglumpuk bebarengan nglawan Musa lan nglawan Harun, sarta matur marang wong loro mau: Kowé wis kaluwihan ngunggulaké awakmu dhéwé, déné sakèhé pasamuwan kuwi suci, saben wong ing antarané, lan Pangéran ana ing satengahé wong-wong mau; mulané yagéne kowé ngluhuraké awakmu dhéwé ngungkuli pasamuwané Pangéran? Wilangan 16:1-3.

Ing dina-dina wekasan, Gusti Allah wis kesel marang Adventisme Laodikia sing ngugemi pambrontakan taun 1957, kang satemene mung minangka pawujudan saka pambrontakan taun 1888, kang dilebokake ing sawijining pratelan resmi. Buku \*Questions on Doctrine\* ngukuhaké pambrontakan taun 1888, kang minangka pengulangan pambrontakané Korah, Datan lan Abiram, manut paseksèn malaékat sing maringi pitutur marang Sister White yèn dhèwèké kudu tetep ana ing konferènsi taun 1888, supaya nyathet pengulangan sajarah pambrontakané Korah. Wong lanang rong atus sèket sing kawentar padha nglumpuk bebarengan karo Korah, Datan lan Abiram, nglawan Musa, wakilé Gusti Allah, ing pambrontakan iku.

Wong lanang kang cacahé selawe, sing sujud marang srengéngé ana ing Yehezkiel pasal wolu, nggambaraké saprasapuluh, utawa pérangan sapuluh, saka rong atus sèket wong lanang sing nyaosaké menyan ana ing pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram, sing dadi pralambang para pamimpin pambrontakan taun 1888, kang pambrontakan doktrinalé dipraformalisasi ing taun 1957, lumantar diterbitaké buku Questions on Doctrine.

Pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram nolak “pengadilan” kang wus katetepaké déning Allah, kang mratelakaké yèn padha kudu ngumbara ing ara-ara samun patang puluh taun. Adventisme Laodikia wiwit ngumbara ing ara-ara samuné Laodikia ing taun 1863, sawisé padha nolak pekabaran Laodikia kang dipratélakaké ing taun 1856, kang nuwuhaké pengadilan supaya ngumbara ing ara-ara samun nganti pirang-pirang taun manèh, marga saka kurangé pracaya. Ing pambrontakan taun 1888, wong-wong mau isih ora gelem nampani pekabaran Laodikia kang digawa déning Para Sesepeuh Jones lan Waggoner.

Wong-wong sing mbalela ing taun 1888, ora mung nampik wewenang rohani para pinituwa Jones lan Waggoner, nanging uga wewenangé nabi wadon Ellen White lan wewenangé Sang Roh Suci, amarga tumindaké mujudaké gagasan yèn sakabèhé pasamuwan kuwi padha suciné.

Ing taun 1863, dheweke wis bali mangan bebarengan karo nabi palsu saka Betel, lan kanthi mangkono ing pungkasané nampa pangerten bab karahayon sing kaawakili déning pambrontakané Korah, banjur kanthi resmi ngukuhaké piwulang palsu iku ing buku,

Questions on Doctrine. Piwulang iku minangka pangerten palsu bab “kabeneraké awit saka pracaya.”

Pambalelan taun 1863 iku dadi wiwitaning panampikan marang permatané Miller kang kawecahaké ing rong papané Habakuk. Ing Habakuk bab loro, “padudon” ing ayat siji pungkasané ngasilaké rong golongan wong kang padha ngabekti, kang kababar lumantar pasulayané bab piwulang sing ketinggalan teka.

Lah, nyawané kang kumalungkung iku ora jejeg ana ing jeroné; nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayané. Habakuk 2:4.

“Iman”é wong “bener” ing “pasulayan” ing Habakuk pasal loro, dhasaré ana ing “wahyu” sing wis katulis cetha ana ing loh-loh. Ing pambrontakan taun 1863, langkah kapisan kanggo nyingkiraké apa sing katulis ana ing loh-loh iku kasil kalakokaké déning wong-wong sing wis ora duwé manèh iman wong “bener.” Pambrontakan taun 1863 iku nggambarake wiji kapisan saka pambrontakan sing ing pungkasané bakal ngukuhaké sawijining teges palsu tumrap piwulang pambeneran déning iman ing taun 1957.

Kita badhé nerusaken pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

“Gusti ing sih-rahmat-Nya kang agung sampun ngutus satunggaling pawartos ingkang paling aji dhateng umat-Nya lumantar Para Sesepuh Waggoner lan Jones. Pawartos punika dipunparingaken supados nggawa langkung cetha wonten ing ngajenging jagad iki Sang Juru Slamet ingkang kaluhuraken, kurban kangge dosa-dosaning saindenging jagad. Pawartos punika ngaturaken pambeneran lumantar pracaya dhateng Sang Panjamin; lan ngundang umat supados nampi kabeneraning Kristus, ingkang kababar wonten ing katitènan dhateng sedaya pepakening Allah. Kathah tiyang sampun kelangan panyawang dhateng Gusti Yesus. Mripatipun kedah dipunarahaken dhateng pribadinipun ingkang ilahi, kasaenanipun, lan katresnan-Nya ingkang boten ewah tumrap kulawarga manungsa. Sedaya kuwasa kaparingaken dhateng tangan-Nya, supados Panjenenganipun saged mbagekaken peparing-peparing ingkang sugih dhateng manungsa, maringi peparing ingkang tanpa upami, yaiku kabeneranipun piyambak, dhateng piranti manungsa ingkang tanpa daya. Punika pawartos ingkang dipundhawahaken dening Allah supados dipunparingaken dhateng jagad. Punika inggih punika pawartosing malaékat kaping tiga, ingkang kedah dipunwartakaken kanthi swanten banter, lan kairingi déning kawutahaning Roh-Nya kanthi ukuran ingkang ageng.” Testimonies to Ministers, 91.

“Bebener kanggo jaman iki, yaiku pekabaran malaékat katelu, kudu dipratelakaké kanthi swara sora, tegesé kanthi kakuwatan sing saya mundhak, nalika kita nyedhaki ujian pungkasan sing gedhé.” The 1888 Materials, 1710.

“Wektu panggodhèn iku wis ana ing ngarepé kita, awit sesambat sora saka malaékat katelu wis wiwit katuduhaké ana ing panyingkapan kabenerané Kristus, Panebus kang ngapura dosa. Iki minangka wiwitaning pepadhang saka malaékat kang kamulyané bakal ngebaki saklumahing bumi.” Selected Messages, buku 1, 362.

“Udan pungkasan iku bakal tumiba marang umat Allah. Ana malaekat kang kawasa gedhé bakal tumurun saka swarga, lan saklumahing bumi bakal dipadhangi déning kamulyané.” *Review and Herald*, 21 April 1891.